

Arrest

nr. 84 296 van 6 juli 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Sri Lankaanse nationaliteit te zijn, op 16 mei 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 17 april 2012 tot weigering tot in overweging-name van een asielaanvraag (bijlage 13quater).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 juni 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 juli 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. LOOS, die loco advocaat K. VERSTREPEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. BRICOUT, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 22 november 2010 een eerste asielaanvraag in, waarbij hij verklaarde dezelfde dag het Rijk te zijn binnengekomen.

1.2. De adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de adjunct-commissaris) nam op 8 juli 2011 de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker stelde tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.3. Bij arrest nr. 71 014 van 29 november 2011 weigerde ook de Raad verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

1.4. Verzoeker diende op 20 februari 2012 een tweede asielaanvraag in.

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 28 februari 2012, in antwoord op de tweede asielaanvraag, de beslissing tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag.

1.6. Verzoeker diende op 2 april 2012 een derde asielaanvraag in.

1.7. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 17 april 2012, in antwoord op verzoekers derde asielaanvraag, de beslissing tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag. Deze beslissing, die verzoeker dezelfde dag ter kennis gebracht werd, is gemotiveerd als volgt:

“Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2006;

Overwegende dat
de persoon die verklaart te heten [M., S.]
[...]
en van nationaliteit te zijn : Sri Lanka
die een asielaanvraag heeft ingediend op 02.04.2012 (2)

Overwegende dat betrokkene op 22.11.2010 een eerste asielaanvraag indiende die op 08.07.2011 van het Commissariaat- generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een beslissing ‘weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming’ kreeg. Overwegende dat op 02.12.2011 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) deze beslissing in beroep bevestigde. Overwegende dat op 20.02.2012 betrokkene een tweede asielaanvraag indiende die op 18.02.2012 van de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) een beslissing ‘weigering in overwegingname’ kreeg. Overwegende dat betrokkene op 02.04.2012 een derde asielaanvraag indiende waaruit blijkt dat hij niet terugkeerde naar zijn land van herkomst. Overwegende dat betrokkene verklaart dat de president van Sri Lanka niets zou doen voor de Tamils. Overwegende dat deze verklaring niet het persoonlijke karakter van de betrokkene zijn problematiek kan aantonen. Overwegende dat betrokkene verklaart dat twee mensen die onlangs uit Sri Lanka aankwamen hem verteld zouden hebben dat Tamils genegeerd, gemarteld en zelfs gedood zouden worden omdat ze een minderheid zijn. Overwegende dat betrokkene verklaart dat dit nieuws niet internationaal vrijgegeven zou zijn. Overwegende dat deze informatie louter steunt op beweringen en veronderstellingen en bijgevolg niet als nieuw element beschouwd kan worden. Overwegende dat betrokkene een originele geboorteakte voorlegt. Overwegende dat betrokkene een brief van de Human Rights Commission of Sri Lanka dd.15.12.2011 [aanbrengt] waarin verklaar[d] wordt dat zijn broer ontvoerd zou zijn door het leger en er geen nieuws zou zijn van zijn ouders. Overwegende dat betrokkene een ontvangstbewijs van de Human Rights Commission of Sri Lanka dd. 22.03.2007 voorlegt, waarin zijn vader een klacht neergelegd zou hebben omdat zijn broer meege-nomen geweest zou zijn door het leger[...]. Overwegende dat betrokkene bovenstaande documenten reeds had kunnen voorleggen tijdens zijn vorige asielaanvraag. Overwegende dat betrokkene verklaart dat hij in Brussel iemand leren kennen zou hebben in Brussel die bovenstaande documenten voor hen geregeld zou hebben via een vriend van [S.] in Sri Lanka. Overwegende dat betrokkene geen enkel begin van bewijs voorlegt om deze bewering te staven. Overwegende dat het bewijs van de post nog in Stoumont zou liggen. Overwegende dat DVZ niet kan oordelen over documenten die er niet zijn. Overwegende dat betrokkene bij zijn huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielpprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft! ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48.4 van de wet van 15.12.1980.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.

Artikel 74/14 van de wet van 15 december 1980

§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend. De

onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven, inderdaad, aangezien betrokkene al op 28.02.2012 een bevel om het grondgebied te verlaten betekend kreeg, maar hieraan geen gevolg gaf, wordt de termijn van het huidige bevel om het grondgebied te verlaten bepaald op 7 (zeven) dagen.

In uitvoering van artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de koninklijke besluiten van 19 mei 1993, 11 december 1996 en 27 april 2007, wordt genoemde het bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 7 (zeven) dagen.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste te leggen van verzoeker.

3. Over de ontvankelijkheid

Verweerder betwist de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. Uit hetgeen hierna volgt zal blijken dat de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring samen dienen te worden behandeld, aangezien het beroep tot nietigverklaring slechts korte debatten vereist. In die omstandigheden is het niet nodig om de opgeworpen exceptie te onderzoeken.

4. Onderzoek van het beroep

4.1.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 51/8 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Zijn betoog luidt als volgt:

[...]

De Raad van State heeft in een recent arrest van 13 december 2011, eerdere rechtspraak van uw Raad en van de Raad van State zelf bekrachtigd en verduidelijkt (zie als bijlage stuk 4). De Raad van State bevestigt een arrest van uw Raad dat stelt dat de bevoegdheid van dienst Vreemdelingenzaken onder artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet “louter beperkt is tot het nagaan of de vreemdeling in verhouding tot een vorige asielaanvraag nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging [...]”

De Raad van State voegt hieraan toe dat de dienst Vreemdelingenzaken daarbij niet zelf mag “oordelen of de ernstige aanwijzingen de aangevoerde vrees voor vervolging of voor een reëel risico op schade kunnen gronden of niet. Indien hij vaststelt dat er nieuwe gegevens zijn die dergelijke aanwijzingen bevatten, wordt de vraag aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen overgemaakt”

De Raad van State gaat echter verder en oordeelt dat er in het bestreden arrest niet werd nagegaan of “het nieuwe gegeven reeds het voorwerp heeft uitgemaakt van een onderzoek in het kader van een eerdere asielaanvraag noch of het betrekking heeft op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase waarin verzoekster ze had kunnen aanbrengen.

Zodoende neemt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen impliciet maar zeker aan dat de verwerende partij een nieuwe asielaanvraag kan weigeren in aanmerking te nemen wanneer de nieuwe gegevens de beweerdde vrees voor vervolging of het beweerdde risico op ernstige schade niet kunnen gronden. Dergelijke appreciatie van de aangebrachte nieuwe gegevens kan evenwel niet gebeuren in de fase van het in overweging nemen van een nieuwe asielaanvraag.”

De Raad van State stelt vervolgens onomwonden: “De dienst Vreemdelingenzaken kan in die fase enkel vaststellen of er al dan niet nieuwe gegevens worden aangebracht en zijn bevoegdheid is hierdoor uitgeput”

Het komt de dienst Vreemdelingenzaken met andere woorden niet toe een onderzoek te voeren naar de geloofwaardigheid van deze elementen. De dienst Vreemdelingenzaken is louter bevoegd om na te gaan of het al dan niet om nieuwe elementen gaat.

Bij het nalezen van de bestreden beslissing blijkt dat de dienst Vreemdelingenzaken zijn bevoegdheid ruimschoots overschreden heeft.

De door verzoeker aangebrachte elementen worden door de dienst Vreemdelingenzaken geapprecieerd, niet op basis van hun al dan niet nieuw karakter, maar op basis van hun inhoudelijke geloofwaardigheid.

Verwerende partij heeft de elementen waarop verzoekers nieuwe asielaanvraag beruste elk afzonderlijk benaderd zonder hun interne samenhang in rekening te brengen.

Verwerende partij scheidt verzoekers afgelegde verklaringen van de door verzoeker aangebrachte documenten zonder deze in relatie tot elkaar te beoordelen op hun nieuwe karakter.

Vervolgens stelt verwerende partij dat verzoekers verklaring niet het persoonlijke karakter van zijn problematiek kan aantonen.

Dit houdt een onderzoek in de genoegzaamheid van de nieuwe stukken als bewijs van de vervolging en is een bevoegdheidsoverschrijding gezien de inhoud van de stukken beoordeeld wordt en niet louter hun nieuwe karakter.

Met betrekking tot de door verzoeker voorgelegde documenten dient er op gewezen te worden dat de originele brief dd. 15.12.2011 van de Human Rights Commission of Sri Lanka die verzoeker heeft voorgelegd werd opgesteld en ondertekend door dhr. [T. S.], in zijn hoedanigheid van regionale coördinator van de Human Rights Commission of Sri Lanka te Jaffna. De Human Rights Commission of Sri Lanka is een belangrijke mensenrechtelijke organisatie in Sri Lanka waarvan de documenten als gezaghebbend gelden. Het document, met dossiernummer J/HRC/136/11 verklaart en bevestigt dat de broer van verzoeker en zijn zus in 2007 gearresteerd werd[en] en dat hij sindsdien 'verdwenen' is, dat de twee ouders van verzoeker gewond zijn door een bominslag, dat de kinderen nadat hun ouders gehospitaliseerd werden in een door het Sri Lankaanse leger gecontroleerd gebied, hun leven bedreigd werd door hetzelfde leger, en dat beide kinderen momenteel niet weten waar hun ouders zouden kunnen zijn. Ten slotte wordt er nogmaals benadrukt dat het leven van verzoeker en zijn zus in gevaar is bij eventuele terugkeer naar Sri Lanka.

Verwerende partij stelt dat verzoeker deze documenten reeds had kunnen voorleggen bij zijn vorige asielaanvraag.

Nochtans had verzoeker effectief bij zijn vorige, tweede, asielaanvraag dd. 20.02.2012 reeds gefaxte exemplaren van deze documenten voorgelegd, doch deze werden door verwerende partij bevonden onvoldoende op hun authenticiteit controleerbaar te zijn.

Verzoeker kon onmogelijk deze documenten voorleggen bij zijn eerste asielaanvraag van 22.11.2010 daar deze documenten slechts werden opgesteld op 15.12.2011, meer dan een jaar later.

Deze documenten zijn ontegensprekelijk nieuw. Niet alleen dateren ze van na verzoekers eerste asielaanvraag, ze geven ook aan dat verzoeker op dit eigenste moment nog steeds voor zijn leven dient te vrezen bij terugleiding naar Sri Lanka.

Als nieuwe elementen worden beschouwd, gegevens die betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de administratieve procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen en alle eventuele nieuwe elementen en/of nieuwe bewijzen of elementen ter ondersteuning van de tijdens de administratieve behandeling weergegeven feiten of redenen.

Uit voorgaande blijkt dat de documenten van de Human Rights Commission of Sri Lanka nieuwe elementen uitmaken.

In eerste instantie zijn er verschillende elementen in verzoekers laatste asielaanvraag die door dienst Vreemdelingenzaken niet beoordeeld werden op basis van hun al dan niet nieuw karakter, maar enkel op basis van hun geloofwaardigheid, objectiviteit en relevantie.

In tweede instantie bracht verzoeker wel degelijk relevante nieuwe elementen aan, namelijk gezaghebbende documenten van de Human Rights Commission of Sri Lanka, die dateren van na zijn eerste asielaanvraag en eveneens betrekking hebben op verzoekers huidige situatie.

Uit het voorgaande blijkt duidelijk dat de dienst Vreemdelingenzaken, in casu zijn bevoegdheden veruit overschreden heeft en dat dus art. 51/8 Vreemdelingenwet geschonden werd. Verzoeker bracht voldoende nieuwe elementen naar voren om opnieuw recht te hebben op een behoorlijke behandeling van zijn asielaanvraag door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.”

4.1.2. Verweerder repliceert als volgt:

“In zijn eerste middel werpt verzoeker een schending op van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980.

[...]

De verwerende partij laat dienaangaande gelden dat terecht in toepassing van het art. 51/8 van de Vreemdelingenwet t.a.v. verzoek[...]. Jer werd beslist om zijn derde asielaanvraag niet in overweging te nemen.

Immers, het art. 51/8 van de Vreemdelingenwet dd. 15.12.1980 voorziet uitdrukkelijk dat een tweede asielaanvraag moet steunen “op nieuwe elementen, welke betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen” alsook dat “Minister of diens gemachtigde kan beslissen de verklaring niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde verklaring heeft afgelegd [...] en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève zoals bepaald in artikel 48/3, “of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade” zoals bepaald in art. 48/4.

Door verzoeker werden aldus geen nieuwe elementen in de zin van het art. 51/8 van de Vreemdelingenwet dd. 15.12.1980 aangebracht.

Verzoekers vage en ongestaafde beschouwingen kunnen aan het voorgaande geen afbreuk doen.

De verwerende partij is dan ook van oordeel dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid bij het nemen van de beslissingen dd. 10.02.2005, geheel handelde binnen de hem krachtens art. 51/8 van de Vreemdelingenwet dd. 15.12.1980 [toegekende bevoegdheid].”

4.1.3. Artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid, en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen”.

Uit deze bepaling kan worden afgeleid dat de gegevens die worden aangebracht in het kader van een meervoudige asielaanvraag

- nieuw moeten zijn, i.e niet reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek in het kader van een eerste asielaanvraag;

- betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen;

- relevant moeten zijn, i.e. ernstige aanwijzingen moeten bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of van een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming, zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat verzoeker toen hij gehoord werd naar aanleiding van zijn derde asielaanvraag een verklaring aflegde omtrent de situatie van de Tamils in Sri Lanka en dat hij drie originele documenten – een geboorteakte, een brief van de Human Rights Commission of Sri Lanka en een ontvangstbewijs inzake een klacht die werd neergelegd bij de Human Rights Commission of Sri Lanka – aan verweerder overmaakte.

Inzake de door verzoeker afgelegde verklaring oordeelde verweerder dat deze het persoonlijk karakter van zijn problematiek niet kan aantonen en dat de informatie die hij verstrekke louter steunt op veronderstellingen of beweringen en deze bijgevolg niet als een nieuw element kan beschouwd worden.

Uit het gehoorverslag blijkt dat verzoeker op algemene wijze stelde dat de president van Sri Lanka “*niets doet voor de Tamils*” en dat de Tamils niet enkel worden genegeerd, maar ook worden “*gemarteld en zelfs gedood*”, maar deze informatie niet internationaal wordt vrijgegeven.

De Raad merkt op dat de toestand van de Tamils in Sri Lanka tijdens de behandeling van de eerste asielaanvraag van verzoeker reeds aan een uitvoerig onderzoek werd onderworpen en dat de adjunct-commissaris oordeelde dat in het licht van de gewijzigde situatie in Sri Lanka “*het profiel van een gewone Tamil afkomstig uit het noorden of het oosten niet meer voldoende [is] om aanspraak te kunnen maken op een vorm van internationale bescherming*”. De Raad bevestigde dit standpunt in het arrest nr. 71 014 van 29 november 2011. Verweerder kon derhalve in het licht van het reeds gedane onderzoek en nu verzoeker geen stukken aanbracht die toelaten te besluiten dat hij niet kan beschouwd worden als “*een gewone Tamil*” afkomstig uit het noorden of het oosten van Sri Lanka, oordelen dat zijn verklaring omtrent de algemene situatie van de Tamils in Sri Lanka het persoonlijk karakter van zijn problematiek niet kan aantonen en bijgevolg niet relevant is. Verweerder beoordeelt hiermee niet zelf de situatie van de Tamils in Sri Lanka, maar herneemt slechts – weze het in andere bewoordingen – de vaststelling die gedaan werd bij de behandeling van de eerste asielaanvraag om te besluiten dat verzoekers toelichting omtrent de Tamils niet als een nieuw gegeven in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet kan weerhouden worden. Aangezien verzoeker daarenboven te kennen gaf dat hij zijn toelichting omtrent de algemene situatie van de Tamils in Sri Lanka baseerde op wat hem was verteld door twee landgenoten kon verweerder tevens ten overvloede stellen dat deze als nieuw voorgestelde inlichtingen die verzoeker verstrekke slechts gebaseerd waren op beweringen en ook om die reden niet als nieuwe gegevens konden worden beschouwd. Het is immers niet kennelijk onredelijk om een mededeling waarvan het bestaan slechts wordt beweerd niet te beschouwen als een nieuw gegeven in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet (cf. RvS 8 november 2002, nr. 112.420).

Verzoeker kan derhalve niet gevolgd worden in zijn stelling dat verweerder in de plaats van de bevoegde asielinstantie de inhoudelijke geloofwaardigheid van zijn verklaringen inzake de situatie van de Tamils heeft beoordeeld. Hij kan ook niet gevolgd worden in zijn ongenueanceerd standpunt dat het verweerder niet toekomt de geloofwaardigheid van de aangebrachte verklaringen en stukken te beoordelen. Hij gaat namelijk voorbij aan het feit dat een verklaring die geen enkele bewijswaarde heeft geen ernstige aanwijzingen kan bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van dezelfde wet (cf. RvS 7 maart 2012, nr. 8200 (c)).

Wat betreft de naar aanleiding van de derde asielaanvraag neergelegde documenten stelt verzoeker dat hij bij zijn tweede asielaanvraag reeds gefaxte exemplaren van zijn geboorteakte en een schrijven van de Human Rights Commission of Sri Lanka overmaakte en verweerder toen oordeelde dat deze stukken niet bewijskrachtig waren.

Door aan te voeren dat hij bij zijn derde asielaanvraag originele documenten neerlegde toont verzoeker evenwel niet aan dat verweerder de bepalingen van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet miskende of zijn bevoegdheid overschreed door te concluderen dat deze stukken geen nieuwe gegevens zijn. Gelet op het feit dat de voorgelegde geboorteakte betrekking heeft op de geboorte van verzoeker in 1993 en het ontvangstbewijs inzake een klacht betrekking heeft op een klacht die werd neergelegd op 23 maart

2007 kon verweerder, in casu, immers concluderen dat dit geen gegevens zijn die betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.

Verzoeker stelt voorts dat hij de brief van de Human Rights Commission of Sri Lanka niet kon voorleggen tijdens de behandeling van zijn eerste asielaanvraag omdat dit schrijven slechts werd opgesteld op 15 december 2011 en dus *“ontegensprekelijk nieuw is”*. Het loutere gegeven dat een stuk pas na de behandeling van een asielaanvraag werd opgesteld en/of werd aangebracht laat evenwel niet zonder meer toe te besluiten dat het nieuw is in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet. Het begrip *“nieuwe gegevens”* heeft namelijk niet enkel betrekking op de bewijsmiddelen op zich, maar ook op de inhoud ervan (RvS 16 oktober 2006, nr. 163.610). De originele brief die verzoeker bij zijn derde asielaanvraag heeft aangebracht kan weliswaar *“nieuw”* zijn in de zin dat hij nog niet eerder ter kennis werd gebracht van een asielinstantie, maar verzoeker maakt, in casu, niet aannemelijk dat deze betrekking heeft op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de afwijzing van zijn eerdere asielaanvraag (RvS 13 april 2005, nr. 143.020). Een eenvoudige lezing van dit schrijven leert dat het slechts een weergave bevat van het asielrelaas dat verzoeker tijdens de behandeling van zijn eerste asielaanvraag deed. Verweerder kon derhalve motiveren dat een dergelijk schrijven, dat bovendien overduidelijk op eenvoudige vraag werd afgeleverd, reeds eerder had kunnen worden aangebracht en geen nieuwe gegevens bevat.

Ten overvloede moet nog worden gesteld dat de mogelijkheid die door de wetgever geboden wordt om een tweede of meervoudige asielaanvraag in te dienen niet bedoeld is om de door de adjunct-commissaris gedane beoordeling van feiten of situaties, die reeds het voorwerp uitmaakte van een rechterlijke controle, nogmaals te betwisten. Een dergelijke interpretatie van deze door de wetgever geboden mogelijkheid – die daarenboven geen steun vindt in de voorbereide werken van de Vreemdelingenwet – zou immers impliceren dat de beoordeling van een asielrelaas ad infinitum kan in vraag gesteld worden en is moeilijk in overeenstemming te brengen met het gewijsde dat aan een rechterlijke beslissing kleeft (zie ook: RvS 21 oktober 2008, nr. 187.209).

De theoretische uiteenzetting van verzoeker en de verwijzing naar een aantal arresten, waarbij niet blijkt dat de feitelijke omstandigheden die aanleiding gaven tot deze arresten vergelijkbaar zijn met deze in voorliggende zaak, doet geen afbreuk aan voorgaande vaststellingen.

Er blijkt ook niet dat gegevens die ieder op zich niet als nieuwe elementen kunnen beschouwd worden door hun *“interne samenhang”* plots anders zouden dienen te worden geapprecieerd.

Een schending van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

Het eerste middel is ongegrond.

4.2.1. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

Hij verstrekt volgende toelichting:

“Verzoeker kan niet akkoord gaan met de motivering van de bestreden beslissing. De opgegeven motieven kunnen de bestreden beslissing niet schragen.

Verzoeker brengt verschillende nieuwe elementen naar voren. Het is objectief vaststelbaar dat het om nieuwe elementen gaat. Het schrijven van de Human Rights Commission of Sri Lanka dateert van een jaar nadat verzoeker zijn eerste asielaanvraag heeft ingediend en toch wordt er gesteld dat deze gegevens dienden voorgelegd te worden bij de eerste asielaanvraag en dat er geen nieuwe gegevens naar voor gebracht worden die een ernstige aanwijzing vormen van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Dit is een manifest gebrekkige motivering.

Verwerende partij heeft de elementen waarop verzoekers nieuwe asielaanvraag berust[t]e elk afzonderlijk benaderd zonder hun interne samenhang en hun gezamenlijke relevantie in rekening te brengen.

Verwerende partij scheidt hierdoor op artificiële wijze verzoekers afgelegde verklaringen van de door verzoeker aangebrachte documenten zonder deze in relatie tot elkaar te beoordelen op hun nieuwe karakter.

Er kan dan ook besloten worden tot een schending van de materiële motiveringsplicht.”

4.2.2. Verweerder werpt het volgende op:

“Verzoeker meent dat de motieven van de bestreden beslissing, deze beslissing niet kunnen schragen.

Hij meent dat de brief van de Human Rights Commission of Sri Lanka wel degelijk een nieuw element uitmaakt en hij deze niet bij zijn eerste asielaanvraag kon indienen.

De verwerende partij merkt vooreerst op dat in de bestreden beslissing niet wordt gemotiveerd dat verzoeker voormelde brief had kunnen indienen bij zijn eerste asielaanvraag; er werd geoordeeld dat verzoeker deze brief had kunnen voorleggen bij zijn vorige asielaanvraag die dateert van 20.02.2012.

Bovendien werd door de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel, Migratie en Maatschappelijke Integratie geoordeeld er geen enkel begin van bewijs wordt voorgelegd van de verklaring dat verzoeker in Brussel iemand zou hebben leren kennen die hem de betreffende documenten zou hebben bezorgd.

De verwerende partij wijst erop dat de bewijslast met betrekking tot de “nieuwe gegevens” zoals bedoeld in artikel 51/8 van de vreemdelingenwet bij de verzoekende partij zelf berust (RvS 16 oktober 2006, nr. 163.610). Het komt dus aan verzoekende partij toe om aan te tonen dat voormelde stukken nog niet konden worden voorgelegd ten tijde van de vorige asielpcedure. Verzoekende partij heeft blijkens het administratief dossier nagelaten dit aan te tonen en doet dit evenmin in haar verzoekschrift.

Het louter feit dat verzoeker een andere mening is toegedaan, kan geen afbreuk doen aan de bestreden beslissing.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. R.v.St., nr. 101.624 van 7 december 2001).

De verwerende partij verwijst naar de concrete motieven van de bestreden beslissing waarin van elk door verzoeker voorgelegd element wordt aangegeven waarom het geen nieuw element in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 uitmaakt.

De bestreden beslissing werd derhalve afdoende in rechte en in feite met motieven ondersteund.”

4.2.3. De Raad verwijst naar de bespreking van het eerste middel en wijst erop dat uit de argumentatie van verzoeker blijkt dat deze de gegevens van de zaak anders beoordeelt dan verweerder, maar dat hij niet aannemelijk maakt dat verweerder bij de beoordeling van de vraag of verzoeker nieuwe gegevens heeft aangebracht in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet tot een conclusie is gekomen op grond van een foutieve vaststelling van de feiten of dat hij bij de beoordeling de grenzen van de redelijkheid te buiten zou zijn gegaan (cf. RvS 25 mei 2010, nr. 204.226). Verzoekers uiteenzetting laat opnieuw ook geenszins toe te besluiten dat de verschillende door hem aangebrachte verklaringen en stukken die ieder op zich niet als nieuwe gegevens in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet kunnen beschouwd worden samen genomen plots wel als nieuwe gegevens zouden dienen beschouwd te worden.

Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

Het tweede middel is ongegrond.

4.3.1. Verzoeker voert in een derde middel een schending aan van de zorgvuldigheidsverplichting en van het redelijkheidsbeginsel.

Ter adstruering van zijn standpunt stelt hij het volgende:

“Dienst Vreemdelingenzaken is onzorgvuldig te werk gegaan bij het nemen van de bestreden beslissing.

Verzoekers asielaanvraag had overgemaakt moeten worden aan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen voor een grondig onderzoek.

Nu wordt het risico genomen dat iemand teruggestuurd wordt naar een land waar zijn leven in gevaar is.

Daarenboven is het weinig zorgvuldig en manifest onredelijk om te stellen dat een document van 2011 had moeten voorgelegd worden bij een asielaanvraag van 2010.

Ten slotte is het ook onzorgvuldig dat verwerende partij de elementen waarop verzoekers nieuwe asiel-aanvraag berust[t]e elk afzonderlijk heeft benaderd zonder hun interne samenhang en hun gezamenlijke relevantie in rekening te brengen.”

4.3.2. Verweerder antwoordt als volgt:

“Teneinde niet nodeloos in herhaling te vallen, verwijst de verwerende partij naar al hetgeen hierboven reeds werd uiteengezet en waaruit afdoende blijkt dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel, Migratie en Maatschappelijke Integratie bij het nemen van de bestreden beslissing de voorgelegde elementen heel zorgvuldig en in alle redelijkheid heeft onderzocht.”

4.3.3.1. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding op basis van een zorgvuldig onderzoek van al de door verzoeker aangebrachte verklaringen en stukken tot zijn conclusie is gekomen, zodat geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan vastgesteld worden.

4.3.3.2. Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing kan verzoeker ook niet gevolgd worden waar hij stelt dat het redelijkheidsbeginsel geschonden werd (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Hierbij moet nog worden toegelicht dat verzoeker niet kan voorhouden dat verweerder het risico loopt hem terug te sturen naar een land waar zijn leven in gevaar is, daar reeds door de adjunct-commissaris en de Raad werd vastgesteld dat verzoeker geen nood heeft aan een beschermingsstatus en verzoeker geen nieuwe gegevens aanbracht die een nieuwe beoordeling ten gronde van zijn asielrelaas zouden kunnen verantwoorden.

Het derde middel is ongegrond.

5. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes juli tweeduizend en twaalf door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK